

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Hæreditates injustæ, quàm seuerè etiam in hæredibus punitæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

uina enim Nemesis illi vitæ filum incidit, vt constaret, etiam in femina fieri, quod dicitur: *Viri sanguinum & dolosi non dimidiabunt dies suos.* Quippe illi pecuniam, illis Deus vitam aufert. Ita sæpe homo thesaurizat, & ignorat cui congregabit ea. Defuncta hac strige, mandato Episcopi in pecuniam inquisitum est: & filia illi superstes interrogata. Sed nihil ex eâ potuit intelligi, clam enim mater omnia domi infoderat, neque filia fidebat, ne ab ætate & sexu secretri impatiente proderetur. Per totam igitur domum, atque in omnibus angulis circumierunt scrutatores, tandemque repertus est tumulatus altè thesaurus. Neque verò pecuniam eam omnem meliùs potuit impendere sacer Antistes, quàm vt eam, in flagitij detestationem, sepulchro injiceret, & super infame mulieris cadaver iactaret; quasi diceret iam sapiùs vsurpata formula, *Pecunia tua tecum sit in perditionem,* aut, *Theaurizasti tibi iram in nouissimis diebus.* Vtque etiam illud appareret, *Aurum & argentum vestrum manducabit carnes vestras, sicut ignis:* ecce, per tres integros continuosque dies, funestissimum hoc lamentum ex sepulchro clarissimè perceptum est: *Vrit me aurum, vrit me aurum.* Ne autem aures tantùm exhorrescerent, sed vt oculis quoque caperetur miseriarum experimentum, erutà terrâ, metuendum se se aperuit spectaculum. Quippe liquatum, & candens aurum, lucentis flammæ instar, in os mulieris visum est, tamquam riuus quidam influere, atque non tantùm, veteri illo ritu, quodammodo dicere: *Aurum sitisti, aurum bibe,* sed illud quoque exprimere, quod Psalmista cecinit: *Ignis & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum.* Similem potum sibi parari existimet, qui similem sitim patitur.

XII.

Quòd si quis paucas esse eiusmodi Megaricas Sphinges arbitretur; illud tamen nouerit, eiusmodi calidum haustum, non tantùm raptoribus infundi, sed etiam opum malè acquiritarum possessoribus. Valde me semper perculit illud, quod D. Hieronymus ex communi hominum opinione scribit: *Illa vulgata sententia mihi videtur esse verissima: Diues aut iniquus, aut iniqui heres.* Quin & Platonis verba sunt: *Verum est, quod vulgò dicimus, admodum diuites non esse bonos.* Valde etiam multos locupletes viros sollicitos fecit illud summi iudicis pronuntiatum: *Ego sum Dominus Deus spūs: Deus amulator reddens iniquitatem patrum super filios in tertiam & quart-*

Psal. 54. 25.

Psal. 38. 7.

Iac. 5. 3.

Psal. 10. 7.

S Hieron. ep. ad Hedibiam.

Plato lib. 5. de legib.

Deuter. 5. 9.

suis

& quat.

Et quartam generationem, his qui oderunt me. Quidam opulenti, neque vllius sibi sceleris conscij, furtis, rapinis, spoliatione, incendijs, populatione agrorum, & mille quotidie incommodis infortunijsq; vexantur; neque satis dispicere possunt; qua id culpa sint commiseriti. Nimirum vel seri nepotes luunt, quod proauj peccauerunt.

Patres comederunt uuam acerbam, & dentes filiorum obsupuerunt. Noui ego antiquissimi stemmatis familiam, in qua jam multis ab annis, ferè nemo vllus bona morte defunctus est: plerique vel contucidantur, vel miserando casu, ex improviso, pereunt. Audiui sæpius, atque ex compluribus, causam esse, quòd, sub prætextu patrocinijs atque tutelæ, monasteria canibus venaticis onerent, exactationibus, & nescio quibus præscriptionibus exsugant, atque ea varijs titulis excogitatis auferant, quæ maiores ipsorum sanctissima liberalitate illis donauerunt. Hæc siue vera, siue ex odio ficta sint, simile tamen quiddam, post Cardinalem Petrum Damianum, narrat Cardinalis Cæsar Baronius, Anno 1055. de quodam Germania Comite, qui probam alioqui honestamque admodum egisse credebatur vitam. Sed alia mors fuit, quàm fides vulgi. Siquidem post obitum illius Religiosus quispiam fortè pro illo preces ad Deum fundens, conspexit immane quoddam chaos, & horribile barathrum, longè lateque patens, ac metuendæ profunditatis, fuerentibus vndiq; atque exundantibus Inferorum flammis plenum. E medijs his incendijs scalæ sursum porrigebantur ignitæ, ad excipiendos omnes, qui ex illius Comitis stirpe nati, per eas descenderent ad tormenta Acherontis perpetienda. In supremo autem, scalarum gradu adhuc Comes ille recens defunctus hærebat. In illis quippe scalis eius familiæ Comites, vita functi, sibi mutuò succedebant; ita vt semper vltimò ex hac vita eiectus primum scalarum gradum occuparet: ille autem qui inibi locum tenerent, alijq; deinceps ordine omnes ad proximum superiori gradum detruderentur. Quàm longè diuersæ hæc erant scalæ ab ijs, quas in somno vidit Iacob! Siquidem vidit in somnis scalam stantem super terram, & cacumen illius tangens calum: Angelos quoque Dei ascendentes & descendentes per eam, & Dominum innixum scala. His autem scalis, heu qualis Dominus innixus erat? & per eas, ò quàm miseri Angeli descendebant? Nam reuocare gradum superasq; euadere ad auras nulli

Jerem 31. 29.

Baron. Anno 1055. tom. 11.

Gen. 28. 12.

nulli dabatur. Religiosus igitur, qui hæc omnia trepidus videbat, causam scire cupiebat; neque iustus Iudex eam calauit. Clara enim vox audita est: supplicia hæc istis Comitibus decreta esse, ob quamdam Metensis Ecclesiæ possessionem, quam B. Stephano quidam ex Comitibus ataus abstulisset: cui nimirum hic iam decimus, in ea iniusta hereditate, successisset, forsitan ignarus, unde ea haberetur, sed neque inquirens, neque à maioribus ea de re monitus. Itaque; *Deus amulator reddit iniquitatem patrum super filios* non solum in tertiam & quartam, sed etiam vsque in decimam generationem, his qui oderunt illum. O quam merito hic omnes diuites contemiscunt! quam merito metuunt, etiam si ipsi nemini fraudem fecerunt, tamen ne aliquid possideant, quod vel à maioribus suis fuerit acquisitum per fraudem! Quanta sollicitudine deberent inquirere in suorum bonorum origines! quanta diligentia restituere aliena? atque à se excutere, quarum causa vel feri nepotes damnantur? An non beneficium est Dei, carere talibus bonis? ea posse contemnere, abijcere, derestari, quorum possessio ad alios pertinet, vel conflata de sudoribus tot pauperum, vel ipsi Ecclesiæ ablata? Quam longè melior conditio est paupertatis?

XIII.

S. Augustin.
de verb. Domini.
ser. 24.

Recordamini in Euangelio diuitem illum, & pauperem illum; ait S. Augustinus. Diuitem indutum purpura & bysso, & quotidianis epulis saginatum, pauperem verò illum iacentem ante ianuam diuitis, esuriientem, & de mensa micas requirentem, ulceribus plenum, à cambus linctum. Recordamini ergo. Unde recordamini, nisi quia Christum est in cordibus vestris? dicite mihi, quid ipsum intus interrogaueritis, & responderit vobis? sequitur enim, & dicit: contigit, mori inopem illum, & auferri ab Angelis in sinum Abrahae. Mortuus est autem & diues & sepultus est in infernum. Cum autem in tormentis esses, leuauit oculos, & vidit Lazarum quiescentem in sinu Abrahae. Tunc clamauit, dicens: Pater Abraham, mitte Lazarum, et intingat digitum suum in aqua, & stillet in linguam meam, quia crucior in hac flamma. Superbus temporis, mendicus inferni. Pauper enim ille perueniebat ad micam, ille autem non peruenit ad gustum. De duobus ergo illis dicite mihi, quis est bene mortuus, & quis male mortuus? Nolite oculos interrogare, ad cor redite. Si enim oculos interrogaueritis, falsa vobis respondent, multum enim splendida sunt, & seculariter fucata, qua illi diuiti morienti exhiberi poterunt.